

רנב

ו. (יא) וטעם החטאת שיקריב הנזיר ביום מלאת ימי נזרו לא נתפרש * ועל דרך הפשט כי האיש הזה חוטא נפשו במלאת ⁹⁶ הנזירות. כי הוא עתה נזיר בקדושתו ⁹⁶ ועבודת השם, וראוי היה לו שיזיר לעולם ויעמוד כל ימיו נזיר. וקדוש לאלהינו בענין שאמר ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריהם לנזירים ⁹⁷, השווה אותו הכתוב לנביא, וכדכתיב כל ימי נזרו קדוש הוא לה' ⁹⁸, והנה הוא צריך כפרה בשובו להטמא בתאוות העולם * :

שָׁמָא יֹאמֵר אָדָם הוֹאִיל וְהִקְנָאָה וְהִתְאַוָּה וְהִפְכוּד וְכִיּוֹצֵא בְהֵם דְּרָךְ רְעָה הוּ וּמוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם. אֲפֹרֶשׁ מֵהוּ בְיוֹתֵר וְאֶתְרַחֵק לְצַד הָאֲחֵרוֹן. עַד שְׁלֹא יֵאכֹל בְּשָׂר וְלֹא יִשְׁתֶּה יַיִן וְלֹא יִשָּׂא אִשָּׁה וְלֹא יֵשֵׁב בְּדִירָה נְאֻה וְלֹא יִלְבֹּשׁ מְלָבוֹשׁ נְאֻה אֲלֵא הַשֶּׁק וְהַצֶּמֶר הַקָּשָׁה וְכִיּוֹצֵא בְהוֹן כְּגוֹן כְּהַנִּי הָעוֹבְדֵי פוֹכְבִים. גַּם זֶה דְּרָךְ רְעָה הִיא וְאִסוּר לִילֵךְ בָּהּ. הַמְהִלֵךְ בְּדֶרֶךְ זֶה נִקְרָא חוֹטֵא. שְׁהָרִי הוּא אוֹמֵר בְּנִזִיר (במדבר ו יא) "וְכִפֵּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ". אָמְרוּ חֲכָמִים וּמָה אִם נִזִיר שְׁלֹא פָרַשׁ אֲלֵא מִן הַיַּיִן צָרִיךְ כְּפָרָה הַמוֹנֵעַ עֲצָמוֹ מִכָּל דָּבָר וְדָבָר עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. לְפִיכֹךְ צְווּ חֲכָמִים שְׁלֹא יִמְנַע אָדָם עֲצָמוֹ אֲלֵא מִדְּבָרִים שְׂמֻנְעָתוֹ הַתּוֹרָה בְּלִבָּד. וְלֹא יֵהָא אוֹסֵר עֲצָמוֹ בְּנִדְרִים וּבְשִׁבוּעוֹת עַל דְּבָרִים הַמְתָּרִים. כִּךְ אָמְרוּ חֲכָמִים לֹא דִיךְ מַה שְׂאָסְרָה תּוֹרָה אֲלֵא שְׂאָתָה אוֹסֵר עָלֶיךָ דְּבָרִים אֲחֵרִים. וּבְכֻלָּל הַזֶּה אֵלּוֹ שְׂמֻתְעֵנִין תְּמִיד אֵינִן בְּדֶרֶךְ טוֹבָה. וְאִסְרוּ חֲכָמִים שְׂיֵהָא אָדָם מְסַגֵּף עֲצָמוֹ בְּתַעֲנִית. וְעַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלּוֹ וְכִיּוֹצֵא בְהוֹן צְוָה שְׁלֵמָה וְאָמַר (קהלת ז טז) "אֵל תְּהִי צַדִּיק הַרְבֵּה וְאֵל תִּתְחַכֵּם יוֹתֵר לְמָה תִּשׁוּמֵם":

אמרי
טכ"ו
ש"י

נדר נזיר להזיר לה'. אמת הדבר, שהדרך הממוצע הוא דרך החיים, המאושרים, הראויים לכל אדם, וזאת היא עצת ד' ברוח התורה, "והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו" ¹⁰⁹, את הדרך זו בית חיים ¹¹⁰. מכל מקום טבע הסגולה הנשמטית הוא נותן, שיחידים ימצאו בעולם, שההסתכלות העליונה, וחיי הפרישות הקיצונית עם הטהרה המופלגה, היא נאותה להם, כדי לכבוש דרך לעולם כולו, להאיר נתיבות עולמים. ואלה הגדולים מוצאים בתכנם הקיצוני את אותה שביעת החיים, והאושר המלא, יותר הרבה ממה שמוצאים אותם רוב בני אדם בלכתם בדרך הממוצע הראוי להם. על כן יחידי סגולה בעלי חסידות מופלגה, זאת היא גם כן מכלל תוכן קדושת ישראל שימצאו בעולם, ובמאפל הגלות לפעמים דוקא אלה הענקים הם הם אשר האירו לנו את כל חשכת החיים, וישימו לנו מעקשים למישור, ומחשכים לאור.

רם קזק

ביותר. ולא יפזר ממונו אלא נותן צדקה כפי מסת ידו ומלוה כראוי למי שצריך. ולא יהא מהולל ושוחק ולא עצב ואונו אלא שמח כל ימיו בנחת בסבר פנים יפות. וכן שאר דעותיו. ודרך זו היא דרך החכמים. כל אדם שדעותיו דעות (פינוניות) [פינוניות] ממצעות נקרא חכם:

177

14 האומר הריני נזיר אם אעשה כן וכך או אם לא אעשה וכיצא בזה הרי זה רשע ונזירות כזו מנזירות רשעים הוא. אבל הנודר לה' דרך קדשה הרי זה נאה ומשבח ועל זה נאמר (במדבר ו ז) "נזר אלהיו על ראשו" (במדבר ו ח) "קדש הוא לה'". ושקלו הפתוב כנביא (שנאמר) (עמוס ב יא) "ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריהם לנזירים": סליקו להו הלכות נזירות בסייעתא דשמיא

14

178

ו, י ביום מלאת ימי נזרו יביא אותו (אל פתח אהל מועד).

וכי אחרים מביאים אותו, והלא הוא מביא את עצמו — ספרי (פסקא קכד) . הגה זמן הנזירות לא נזכר בתורה בהדיא, והוא משום שעיקר הנזירות הוא כמו שאמר "נזיר להזיר לה'". וביאר שמעון הצדיק, שהוא כהנזיר מדרום שפחו עליו יצרו וכי . וזה לגדור עצמו מהתאוות והגאווה והמותרות. ועל זה אין זמן, רק כל אחד

מהשנתי עמו: (יא) כאשר חטא על הנפש. אחר שסביב כמה שנה כהנה שחטא עליו טוס לשמה על הכיר מבור דסחטא הוא שסירס עליו מן סין. ואם לא חרע לו זו סביב לא סיה מקרה חוטא ט"ז. כסרי כדלי הוא להזיר עליו מן החטא סנטי כדי להזיג המנוח רוחי על דניקות כ"ז. אכל אחר שחירע לו בלונס ו' הסיכס. טות הוא שחירע רלוי לכ' . ול"ז כחנס זינר עליו מן סין. וכיקס דבר שגבוס מערבו. וכיכ"ז ביארט כקדקת קרה כסטוק מה מחחת החפלים סללה כנשגומס: (יב) והזיר לה'. מעחס יי חכר ניותר לסכרים טותס ימי מרו לס'. ולא כיוס כגדר שיקול לסיוס שחזיר עליו מתקנס ככס לו שירח מיטה"י כמ"כ. אכל לא חכר לכסרים עליו למוקס וקגודס. ע"כ

ביק

ישער בנפשו אם זמן זה יספיק לגדור כוחות יצרו, או די בשלושים או במאה, הכל לפי מה שהוא אדם. והכחינה לדעת אימת נגמר שלמותו ומעלתו, שכחות יצרו לא יוליכתו שולל, והחמיר לא יתעה להשכל, כשהוא מסתכל על עניני עצמו כמביט על מפעלות אחרים, ולבבו אינו חשוד באהבת עצמו, או בטוח כי יקח מהנאות העולם במזג הראוי ולא יבא למותרות, ואדרבא ייהנה מהעולם ויהיה דעתו מעורבת בין הבריות. כי אינו מכוונת הבורא שלא ייהנו מהעולם. רק זה בגדר רפואה, וכמו שאמר נזיר חוטא . ולכן דבר בלשון שהוא מביא עצמו כמביא איש אחר, ובהשקפה שהוא רואה מעלת זולתו ושקול במאזני צדק, כן ישקוף על עניני עצמו — ודייק היטב! ועל פי הפשט, יתכן לומר שיביא את "נודר" — והוא נזר שלו, הוא השער שעליו נזר א-לתיו. וזה אמר שיביאנה "פתח אהל מועד". אבל אם גלחווה לסטים, סותר שלושים יום, כדי שיגדל "פרע שער ראשו". ואין פרע פחות משלושים יום. ולכן אמר שלושים יום מגלח ומביא

סן חכמה

עוד מצאנו בספר במדבר כי השכנות הגאוגרפית בין שכט ראובן
במחנה ישראל ובין בני קהת במחנה הלויים, יצרה ברית פסולה בין
קורח ועדתו לבין הנספחים אליו ממטה ראובן, ברית שעליה נאמר: "אוי
לרשע ואוי לשכנו"³.

ר קר (ג) 0

התנא רבי פנחס בן יאיר מנה כברייתא את סדר ההתפתחות
הרוחנית של האדם וקבע: והירות מביאה לידי זריזות.⁴ זהו הסדר
הנכון: שכן אם לא תקדם הוהירות לזריזות (ההימנעות - לעשייה)
יתברר כי הסולם המרקייע השמימה אחיזתו רופפת בתחתיתו, והוא
עלול לקרוס. הרוצה להעפיל חייב תחילה לבסס את היסודות. לפיכך,
קודמת היא חובת הוהירות לכל תנופה רוחנית. על יסוד דבריו של רבי
פנחס בן יאיר, בנה בעל ה'מסילת ישרים' את ספרו המתאר את הסולם
המעלה את האדם מעלה.

3 וַיֵּשׁ דְּעוֹת שְׂאֵסוֹר לוֹ לְאָדָם לְנֶהֱג בָּהֶן בְּבִינוּנִית אֲלֵא יִתְרַחֵק מִן הַקְּצָה הָאֶחָד
עַד הַקְּצָה הָאֶחָר. וְהוּא גְבִיה לֵב. שְׂאִין דְּרָךְ הַטּוֹבָה שִׁיְהִיָּה אָדָם עָנּוּ בְּלִבָּד
אֲלֵא שִׁיְהִיָּה שְׂפֵל רוּחַ וְתִהְיֶה רוּחוֹ נְמוּכָה לְמָאֵד. וּלְפִיכֹךְ נֶאֱמַר בְּמִשָּׁה רַבְּנוּ

ר קר (ג) 3